

2006. június 12.

Megígértem, hogy hazaérkezésemkor leírom az utolsó beszámolómat a brazil útról. Az elmúlt két nap nem bővelkedett érdekességekben, és nagy dolgok is elkerülték kicsi csoportosulásunkat. Ahogy közeledtünk Magyarország felé, teljes lefáradásunkból szép lassan kezdtünk feloldódni, és hatalmába kerített bennünket a várakozás egész testet bejáró bizsergése. Ahhoz, hogy ezt átérezzétek, tudnotok kell, hogy 10-én reggel fél tizenegy környékén vettük nyakunkba a hátizsákot, és búcsúztunk el véglegesen Braziliától. Szép volt, jó volt, hosszú és talán elég is, hiszen már kéthete távolvotunk.

Rióból nem egyenesen jutottunk el Londonba, hanem egyórás szünetre leszálltunk Sao Paulo-ban, és onnan rajtoltunk tovább. Brazil idő szerint háromkor, londoni idő szerint hétkor szállt le a tizenórás utazás után a repülőnk. Voltak, akik semmitől sem zavartatták magukat, és alvásnak szentelték az időt – persze altató hathatós segítségével –, mások beszélgetéssel, Nándi az operatőr munkával vészelte át a krízisidőszakokat, de az olvasás is dobogós helyre került.

Londonban öt óránk volt, míg elindult Budapest felé az utolsó gépünk. Ezt a pár órát útlezárások és az idő szűkössége miatt nem tudtuk városnézésre felhasználni, így jobb program hiányában kiadósabb sétára indultunk egy öt állomással arrébb lévő londoni külvárosba.

Hazafelé repülés közben a feszültség kezdett bennünk feloldódni, és össznépi fotózás, zsbivásári jelenetek, valamint nagy nevetések egyvelegévé változott. Mindenki utolsó kockáit lőtte el, és próbálta az utolsó perceket egy-egy jól eltalált vicc vagy közbeszólás segítségével emlékfoszlányokká nemesíteni. Egésznap, de talán az egész úton Pisti, a technikai vezetőnk volt az elsőszámú mókamesterünk, aki minden éles szituációnak el tudta venni az élet, és hasgörcsös állapotot váltottatta azokat. Igaz, néhány fulladási rohamszerű nevetés eleinte ijedséget okozott, de aztán a csattanó sikerének mérőeszközévé vált. :-) Az előkelő helyek elég hamar elkelték ebben a műfajban: Eszti, Sopi és Ibi kacagásával lehetetlen volt versenyezni.

Ismerőseink és szeretteink újralátása végérvényes és visszafordíthatatlan jele volt megérkezésünknek. :-) Az utunk befejeztével én is zárom soraimat egy utolsó megjegyzéssel: Engedjétek meg, hogy megköszönjem egyrészt mindenkinek, aki a beszámolómat olvasta, hogy figyelemmel kísérte ezt az apró próbálkozást; másrészt azoknak a segítségét, akik lehetővé tették, és Magyarországról koordinálták a gondolataim megjelenését!

Mindenkinek szép, de rövid kézilabda nélküli időszakot kívánok! :-)
Susu

2006. június 10.

Utolsó nap Braziliában!

Vegyes érzelmekkel kel az ember ilyen napon, hiszen mindent bele szeretne sűríteni, és tudja, hogy kevés a 24 óra. A szelektálás pedig mindig fájdalmas. Másrésztől örül, mert rövid időn belül újra a jól megszokott hazai környezetben lehet.

A mai nap témája: riói városnézés! Első megtekintendő látványosság Jézus szobra volt, ami nemcsak a méreteinél fogva, hanem jelentése miatt kisugárzása révén is olyan erőteljes, hogy az ember beleszédül, amikor a lábainál állva felnéz rá, vagy éppen a fényképezőgépének kis ablakába igyekszik beleszorítani. Nem könnyű feladat még az avatott kezeknek sem – és az elmúlt időszakra visszatekintve elmondható rólunk, hogy azzá váltunk. A látkép gyönyörű volt, és szerencsénkre az időjárás szelleme is kimutatta felénk a jóindulatát a hétágra sütő nappal.

Az óceánban elhelyezkedő szigetek, az öblös bemélyedések és a Cukorsüveghegy eltéveszthetetlen formája megérte a felkapaszkodás nehézségeit. Vagyis megérte volna, de a „nehézségekről” le kellett mondanunk – még nekem is. :-) – mivel teljes kényelemben, mozgólépcsővel és lifttel juthat fel a legeslegtetejére az odalátogató. A kiszolgálás kompenzálására csak az ajándéktárgyak áraiban lehetett tapasztalni próbálkozásokat.

További utunk a partok végigjárásával folytatódott. Három élesen elkülönülő szakaszból áll a riói tengerpart, és azokon belül is vannak tagozódások. Továbbra is gyönyörű napsütésben haladtunk előre – mi is, az idő is... Az utóbbi választás elé állította a csapatot a „hogyan tovább” kérdéséről. A döntés nehéz pillanata után a társaság két részre oszlott, az egyik célba vette a partot a barnára sülés reményében, míg a másik a Cukorsüveghegy meghódítását vette tervbe.

A felfedező tízes csoportjában szerepelt Orsi, Rita, Ibi, Mónika, Piros, Gyula, Füli, Nándi (operatőr), Maksi és én. Két felvonó kellett, hogy a

hegycsúcsra feljussunk. Aki kihagyta, az már soha sem fogja megtudni, hogy élete egyik meghatározó látványát szalasztotta el. Jól megedzett világotutazókat is bamba bámulásra ítélte az, ami elénk tárult, és csak kerestük a választ, hogy hol a szépség határa a természetben. Mindannyiunk véleménye az volt, hogy kár lett volna kihagyni ezt a kiruccanást! Háromszoros vállveregetéssel nyugtáztuk önmagunknak a döntés helyességét. :-)

Ezek után már csak két kellemesnek ígérkező program várt ránk: Előbb az ismételt pénzköltés minden mennyiségben, és önmagunk jól megérdemelt megajándékozása került napirendre. Dokival nagyon jó munkát végeztünk, mert minimális mennyiségű *real* megmaradással dolgoztunk, azaz nem maradt a nyakunkon a brazil fizetőeszköz. Nem hiába, mindenhol a maximum a cél! :-)

Az utolsó bevállalásunk – a braziliai túra megkoronázásaként – egy folklór-show megtekintése volt a riói éjszakában, melynek végül tényleges résztvevőjévé vált a csapat. A túlcicomázott táncosok már önmagukban látványosságok, de ami meglepő, hogy a szereplők magasak és nem kifejezetten csontsoványak voltak. Igaz, a szambához jobb, ha nemcsak csont van a bőr alatt... Kitétek magukért, és fergetegesen táncolták el egy brazil történetet.

Az össznépi zárás előtt feljutott a színpadra a csapat, ahol énektudását mutathatta be. Aztán a táncos finálénál páran a táncbéli jártasságukat is bizonyították, és nemhogy nem maradtak el az addig látottaktól, hanem versenyképes produkciót rögtönözve lelkes hódolókat szereztek maguknak. Mónika, Orsi és Ibi voltak a táncparkett igazi ördögei. De, hogy a férfiakról se feledkezzek meg: Maksira, Gyulra és Fülire nem lehetet panaszunk. Az unszoló szóra hallgatva vállalták a táncot, és bátran lejtettek a parketten.

Jól éreztük magunkat – a látvány és pompa világába egy kicsi magyar virtust becsempészve – testközeli élménnyel gazdagodva holnap Magyarország felé állítjuk az iránytűnket. Elindulunk a hosszú, de reméljük egyáltalán nem viszontagságos hazaútra. Holnap nem fogok tudni Nektek írni, hiszen főtt a repcsin nem valószínű, hogy egyetlen csatlakozót is találunk. De egy nap szünettel, már otthonról, még egyszer jelentkezem az utolsó két nap összefoglalójával. Addig is mindenkinek minden jót!

Susu

Rio de Janeiro

Rio de Janeiro, Brazília második legnagyobb városa (Sao Paulo mögött), a Guanabara-öbölnél fekszik. Az öblöt 1502. január elsején fedezte fel, és hitte tévedésből folyótorkolatnak Gaspar de Lemos – innen a város neve, melynek jelentése „január folyója”. 1763 és 1960 között Rio de Janeiro volt az ország fővárosa, egészen addig, míg Brasília át nem vette ezt a funkciót.

A szűken vett Riónak 6 millió lakosa van, de az agglomeráció 11,7 millió főt számlál. A rióiakat „carioca”-nak nevezik, akiknek leghíresebbjei közé tartozik Ronaldo és Adriano. Ha már a labdarúgásnál tartunk: itt található a világ legnagyobb stadionja, a több mint 200 ezer főt befogadni képes Maracaná. A város legnevesebb csapatai a Flamengo, a Vasco de Gama és a Fluminense.

Rio nevezetessége a Cukorsüveghegy, a 704 méter magas Corcovado csúcsán álló 38 méteres Krisztus-szobor és a világ legszebb strandjai között számon tartott Copacabana és Ipanema. A cariocák kevésbé lehetnek büszkék arra, hogy városukban éktelenkedik Dél-Amerika legnagyobb nyomornegyede (*favela*), a Rio déli részén fekvő Rocinha, ahol – bár hivatalosan csak 56.000 bejelentett lakost tartanak számon – több mint 250.000 ember él. *(szerk.)*

2006. június 9.

Sziasztok!

Ez a nap arról szólt, hogy minél előbb Rióban legyünk, és az óceán partján minél hosszabb ideig süttessük a hasunkat. :-) Ezért volt a hajnali fél négyes ébresztés is. Minden jól ment egészen addig, amíg be nem szerettünk volna szállni a gépünkbe. Egyszerűen nem lehetett. Indoklás: időjárás viszontagságok miatt az átszállással útbá ejtendő reptér lezárta a légtérét, se ki, se be.

Ha egyszer flottul menne minden, már az okozna meglepít, de erre ott lesz a hazaút. Egyszer úgyis mindent ki kell próbálni! :-) Vártunk rendületlenül, és valahogyan el kellett ütnünk az időt. Valaki alvással, voltak, akik DVD nézéssel (Hornyák Ági és Szűcs Gabi), és akadtak, akik a kártyajátékok közül a rikikivel próbálkoztak. Esztike vitte el a pálmát Fűli elől, őket követte Sopi és Gyula. Eközben folyamatosan

érkeztek az infók portugálul, és kezdtünk sátrat verni a váróteremben, mondván hosszútávra kell berendezkednünk. Csak a hideg élelmet hiányoltuk, ami ilyenkor kijár. Majd máskor erre is felkészülünk...

Ötórás tengés-lengés után végre és véglegesen elhagyhattuk Iguacút. A Rióba érkezés nagy meglepetésünkre teljesen zökkenőmentesre sikeredett, hiszen minden táskánk a rendeltetésének megfelelő helyre érkezett. Valaki tényleg levette a rontást! :-)

Kaptunk egy kalauz hölgyet, aki elszórakoztatott minket, míg elérkeztünk a szállásra. Hadd csettintsek, nem vagyunk olyan rossz helyen! A Copacabana és a szálloda közötti rövid leküzdésre váró szakasz az úttest – és ennyi, ott is vagyunk. Parádés háttérképpel, óriási hullámokkal, hosszú homokos parttal. A napozók nincsenek sokan – ugyanez az árusokról már ez nem mondható el. De ki bánja ezt?

Ebben a „képeslapos feeling”-ben sétáltunk, és a csapat nagyobbik hányada megmártózott és megküzdött a víz erejével. A napozást is kipróbáltuk (volna), de a magasra épített szállodák meggátoltak minket ebben. Így az „ilyen lett” fotó még várat magára. Van még azért egy nap! :-)

Az esti program könnyed sétával indult, melybe beiktattunk egy kis piacot is. A nap zárása és pont az i-n Ágai-Kis András szülinapjának újbóli megünneplése volt, melyet a part mellett, egy kiülős részen tartottuk meg. Hozzánk verődtek brazil zenészek, és a riói karnevál elbújhat mögöttünk, akkora bulit csaptunk. Persze minden árus megtalált bennünket, de igazi magyarként nem hagytunk magunkat, és az alkudozás öröme teljesen kiélvezve győztes csatákat vívtunk velük. Ők nagyon sok mindent eladtak, mi meg azzal az érzéssel nyugtáztuk győzelmünket, hogy a lehető legjobb boltot kötöttük. Szerintem mondhatom mindenki nevében, de a sajátomban mindenképpen, ajándék lesz bőven. Aki meglepetésre számít, elkezdheti lyukasztani az oldalát! :-)

Most hallom az ablakból, hogy vannak, akik még lent vannak, és élvezik az első szabad nyaralási napot. Ma ennyi történt velünk. A holnapra nyolc órás városnézést ígértek – egyébként az lesz az utolsó 24 órás brazil napunk...

Mindenkinek jó éjt és szép álmokat! Nekünk biztosan az lesz! :-)
Susu

2006. június 8.

A mai nap délelőttjén elérkezett a várva várt pillanat: elindultunk az Iguacu-vízeséshez. Felfokozott várakozásunkat is felülmúlta a látvány, ami fogadott bennünket. Tátott szájjal néztük a természet e különleges alkotását, ami semmihez sem fogható, pedig nekem már volt szerencsém több óriási vízesést közelről tanulmányoznom. Több jelző is eszembe jutott, ami a szépséget és a nagyságot méltatja, de egyik sem alkalmas azt kifejezni, amit láttunk. Erről lehet írni vagy beszélni, de a legajánlatosabb megnézni!

Ha bárki úgy dönt, hogy felkerekedik, és elindul megtekinteni, ajánlom, ne térdszalag nélkül próbálkozzon! Vagy ha mégis, vigye magával Dr. Tállay Andrást, aki a folyó és a vízesések mellett haladó kitaposott ösvényeken végig a hátán cipelt engem. Az így szállított személy testsúlyát ilyen helyzetben jobb maximálni, mert elég sok lépcsőt iktattak be, és az ebbéli nehézség leküzdését sokban meg tudja könnyíteni. Talán nem túlzás azt állítani, hogy az elsők között lehettem, aki valakinek a hátán csimpaszkodva nézte végig ezt a páratlan szépségű természeti remekművet. :-)

A lezúduló nagy sebességű és tömegű, kisebb-nagyobb vízeséseket megnéztük szemből, aztán egy toronyba felliftezve a tetejével egy síkból, de mindezt a brazil oldalról. Közben Hornyák Áginak némi afférja támadt az egyik ott honos állatkával, aki tetszését úgy nyilvánította ki Ági irányában, hogy ráugrott és belécsimpaszkodott. Erre Ági egy táncot lejtett vele, mire a centrifugális erő hathatós segítségével arrébb perdült az állatka.

A következő napirendi kérdés az volt, hogy ki szeretne helikopterrel az Iguacu fölé repülni, és onnan letekinteni rá. Tizenkettő bátor vitéz vállalkozott a küldetésre. Egy út tízpercig tartott, és négyen fértünk be egyszerre a helikopterbe. Elmondhatatlanul elképzelhetlenül briliáns élményben volt részünk.

Ezek után következett a mérkőzés - a brazil túra utolsó kézilabdával kapcsolatos felvonása. Innentől kezdve egy célunk van: jól kell éreznünk magunkat. Például nem a holnap reggel fél négyes keléskor, hanem Rióban. :-)

A mérkőzés végeredménye 31:30 lett nekik. Most pár dolgot kellene írnom, hogy mi is történt, hiszen külső szemlélője voltam a meccsnek. Mindenféle élc nélkül, az első dolog, ami rögtön szembetűnt, hogy az egyik bírónak nem volt keze, ami itt nem különleges dolog, mert sétáink során számos embert láttunk, aki így él, és akit így fogadnak el. A meccsen azért néha hiányát éreztük a kézmozdulatoknál, de ez lett volna a legkevesebb. A mai meccsen a braziloknak kellett nyerniük... Detti vállának nem tetszett, ahogyan védekeztek, és a nyári szünet épp kapóra jön majd neki. Ibi orra is orvosi látogatásra fog szorulni otthon, de mindenki más épen és egészségesen várja a következő napokat. Rajtam kívül persze.

A vacsorát kis ünneppel kezdtük, mert a csapat figyelmességét bizonyítja, nemhogy nem felejtette el, de meg is szervezte, hogy Ágai-Kis Andrást köszönteni tudjuk – méghozzá egy kis brazil labdával.

Ha már a labdánál tartunk: szép kerek napunk volt, és olyat láttunk, amit máshol nem lehet. Meg kell külön említenem, és ki kell térnem a csajokra, akik tegnap óta körülöttem ugrálnak, és lesik, hogy miben tudnak segíteni. Meghatóan aranyosak és segítőkészek egytől-egyig! Köszönöm nekik, és nagyon jól is esik! :-)

Most zárom soraimat, és elköszönök mára egy laza brazilos „hüvelykujj felfelé”-vel!
Susu

Foz do Iguacu

Cascavelhez hasonlóan Foz do Iguacu is Paraná államban található, és lakosainak száma is körülbelül

megegyezik a tegnapi színhellyel. Az Iguazu név indián eredetű, jelentése igen eredeti: „nagy víz”. :-)

Foz do Iguazu két folyó, az Iguazú és a Paraná torkolatánál fekszik, és a Puente de Amistad (Barátság Hídja) köti össze a paraguayi Ciudad del Este várossal. Az említett két folyó torkolatánál mintegy 25km-rel feljebb található Dél-Amerika egyik legismertebb látnivalója, az Iguazu-vízesés. (szerk.)

2006. június 7.

Igen későn értünk vissza a szállásra, ezért igyekszem tömören összefoglalni azokat az eseményeket, melyeket meg- és túléltünk. Ebből is látszik, hogy nagyon sok minden belezúfolódott a napunkba, így nem panaszkodhattunk, hogy unatkoztunk volna. Hol is kezdjem?

A délelőtt a kirándulásról szólt. Első állomásunk egy vízi erőmű volt, ahol annyit időztünk, míg egy húszperces videofilm után eldöntöttük, mi inkább az izgalmasabb határhídat választanánk. Érdekesen hangzik már így is, de azon átmenni igazán az izgalmak paradicsomának számít.

A busz kellő távolságban megállt a hídtól, és közölték velünk, innen gyalog kell továbbmennünk. Ez a híd a határ Brazília és Paraguay között – igaz ezt a híd közelében vagy a hídon senki sem mondaná meg... Az óriási tömegén kívül az első megdöbbenést az okozta, hogy mindenhol motorok közlekednek, pontosabban többnyire csak állnak. Aztán rájöttünk, hogy ezek motor-taxik, akiknek külön sávjuk van, ahol egy centire motoroztak egymás mögött, mintha zsinóron húzták volna őket, és mintha ez lett volna a kötelező haladási módjuk. Hamar kiderült, hogy a kötelezőt saját maguknak írják elő, mert áruszállítást végeznek, és minél többet tudnak fordulni, annál sikeresebbek.

Miközben haladtunk előre és figyeltünk, hogy el ne hagyjuk egymást, mindenhonnan lökdöső és rohanó emberekbe botlottunk. Értetlenül kérdegettük egymástól, hogy mi folyik itt, miért tülekednek ennyire? A megoldás lényege: a lakosság jelentős része abból él, hogy átmegy, vesz egy pár dolgot a paraguayi oldalon, aztán áthozza. Ezt csinálják egész nap. Gyalog, motorral, kocsival vagy busszal – egyre megy. Mindenkinek egy és ugyanaz a célja. Ebben az emberáradatban nem lehattunk nyugodtak; egyrészt, mert kilógtunk a sokaságból, másrészt az auránkat túlterhelte a nagy tömeg.

A túloldalon a tébolyda tovább folyt. De legalább elmondhatjuk, hogy ott álltunk a híd közepén, ahol a határvonal húzódik. Balra nézve láttuk Brazíliát, miközben fél lábbal Paraguay aszfaltját tapostuk, és jobbra a távolba nézve Argentína házai bontakoztak ki. Az örület teljes káoszát éltük át, miközben az itteniek számára ez az a világ legtermészetesebb dolga. Azért jó volt felülni a buszra, és elindulni a szállás felé.

A szervezők egész napos produkciója számos kívánnivalót hagyott maga után. A mai buszutunk 60km-ről hipp-hopp 120 lett, majd a meccs időpontját kezdték el tologatni kényük-kedvük szerint, az előírások betartásának kényszere nélküli „rugalmassággal”. A teremre, a fényre és egyéb dolgokra a „jó” vagy legalább a „megfelelő” jelzőt sajnos nem lehet használni. Ezt én tudom talán a legjobban, hiszen szenvedő alanyává váltam...

A mai meccs krónikája: nyertünk 28-25-re! :-) Az első párpercet illetően még teljesen képen vagyok, végig tudnám kommentálni, de aztán lemaradtam. Úgy néz ki, hogy rám most egy hosszabb „láblóga” vár – nem szó szerint, mert az akadályokba ütközne. A brazil kórházról viszont nagyon jó benyomásokat szereztem. Igaz protekció volt, mert a városka polgármestere személyesen kísért be. A kétórás visszaút fáradalmaival ültem le írni Nektek, ezért ugye megbocsátjátok, hogy most inkább elteszem magamat, és készülök a következő nap kihívásaira.

Az eseményeket megéltük, ahogy rendelve volt, a túlélésre meg mindig ott van a jól bevált életösztön... :-)
Susu

Cascavel

A mai (június 6-i) Brazília-Magyarország barátságos mérkőzésnek Cascavel ad otthont. A 270.000 lakosú város Paraná államban, Brazília déli részén, a brazil, argentin, paraguayi hármas határtól mintegy 140km-re fekszik. Cascavel 781 méterrel van a tengerszint felett.

A várost 1928-ban alapították, neve a portugál nyelvben „csörgőkígyót” jelent. Gazdaságában a gabona-feldolgozóipar a meghatározó. Ugyanakkor Cascavel fontos egyetemi központnak is számít. (szerk.)

2006. június 6.

Sziasztok!

A mai nap az utazásról szólt. Elég érdekes volt az útvonal: a térkép szerint először felfelé repültünk, hogy aztán kicsit jobbra tartva ugyanazon az útvonalon visszafelé vegyük az irányt a feléig, és aztán egy derékszögű kanyarral elérjük a végső célállomásunkat, Foz do Iguazu-t.

A hajnali keléskor úgy gondoltuk, hogy a mai napon sok érdekesség nem fog történni velünk – kivéve, ha saját magunk gondoskodunk az élményekről. Nem is kellett csalatkozunk az elgondolásunkban. :-) Egésznap ugratási témát adtak a reptéri események.

A torna megnyerésének tárgyasult formája a nagyon szép kupa, melynek a méreteire sem lehet panaszkodni, így a cipelése sem mutatkozott egyszerű feladatnak. Büszkén utazott a reptéri kiskocsi kicsi táskatartóján – egészen addig, míg a föld gravitációs ereje meg nem akadályozta pompájának további mutogatásában. A kupán lévő szárnyas hölgy egyszerűen a fején landolt. Nagy koppanás hallatszott, de a

körülötte tornyosuló emberektől először nem lehet tudni kivel mi történt, csak a szörnyülködés hangjai értek el hozzánk. Aztán megláttuk, mi történt! Nem kell mondanom, milyen érdekes látványt nyújtott a több részből és kikandikáló gipszdarabokból álló kupánk.

Ez a sajnálatos esett viszont üdítő pillanatokat okozott a társaságnak, főleg a férfiak sziporkázó viccei miatt. A kupára további megpróbáltatások vártak: sötét sportszatyorban, csörömpölve kellett megtennie a további x kilométert. Persze közben többen választ találtak a fejesugrás miatt. Indokként azt hozták fel, hogy csak így lehetett megoldani, hogy a kupából mindenki kapjon. :-). Egyébként nem olyan nagy a baj, hogy egy jól felszerelt háztartásban ne lehessen kijavítani, és majdnem eredeti formájára visszaállítani – csak az még egy kicsit arrébb van...

Szálltunk ezek után fel aztán le, fel-le, aztán megint fel és le. Végre megérkeztünk, fellelegezhetünk, és most már azt hittük, tényleg semmi sem akadályozhat meg minket abban, hogy birtokba vegyük az új szállásunkat – véltük mi naivan... Ezúttal azonban Vértén Orsi csomagja gondolta úgy, hogy jól érzi magát egy meghatározhatatlan reptéren, és nem csatlakozott a többi ötven csomaghoz (a brazilokkal együtt jöttünk). Azért az hozzá tartozik, hogy Orsi Rita szobatársa, úgyhogy felkészülten, és kipróbált taktikával tudott alkalmazkodni a szituációhoz. Rita kérte is, hogy valaki vegye le a szobájukról a rontást.

A szállásunkat, ami kívülről sem volt bizalomgerjesztő, Eszti (aki az én szobatársam) belülről börtönhöz hasonlította. Az érzés kétségtelenül megvan, mert ablak bár van, de a kilátás a két méterre lévő szomszéd falra nyílik. Sárga!!! Méghozzá meghatározhatatlanul csúnya, és fényt sem enged be a szobába. Más, mint az előző, de az előttünk álló programokat elnézve, rövid időt fogunk eltölteni a szobánkban. Akkor is valószínűleg kipurcant állapotban, és örülni fogunk, hogy vízszintben lehetünk.

Na megyek is ebbe a szobába, mert holnap sok feladat lesz: -)) Adéus!

Susu

2006. június 5.

Sziasztok!

„Hajnali” 11 órás meccsel hangoltunk a mai napra, amit a borongós időjárás ellenére mi nem tettünk saját magunknak azzá. A brazilok elleni 34:34-es eredménnyel ismételten nyertünk egy kupát! :-)

Ezen a meccsen értem el a SZÁZADIK felnőtt válogatottságomat, így egy kicsit ezzel a kupával is ünnepeltem ezt a becses eredményemet. :-). Már indulás előtt vártam ezt a mérkőzést, mert ha nem is sorfordító esemény, de mégis mérföldkő a pályafutásomban, amire nagyon büszke vagyok. Sajnos a vezetők elfelejtették a szokásos plakettet... :-)

A meccs után hirtelen ötlettől vezérelve nekiindultunk az egyik dombnak, hogy a tetejéről gyönyörködhesünk az elénk táruló tájban. Aztán az ereszkedés után – az egyik hajtűkanyarban leálló motorral és homokszivattyúval fűszerezve – lejutottunk az óceán partjára. Szomorúan vettük tudomásul, hogy fényképezőgéppel és videóval nem vagyunk felszerelvek. A felejthetetlen élményt azonban fotók nélkül is örökre megörökítettük magunkban.

A part mentén a homokban és kisebb, aztán nagyobb sziklákon átgázolva értünk az óceánból kiágaskodó sziklák tetejére, ahonnan megcsodálhattuk a több méteresre felkorbácsolódó hullámokat. Nemcsak a nézelődőknek idilli ez a környezet, hanem az örült vízi sportok szerelmeseinek is. Sajnos szemtanúi voltunk egy sikertelen hullámlovaglásnak, és a bátrabbak behatóabban ismerkedhettek az újraélesztés pontos menetével. Aztán jött a helikopter, és gyorsan elvitte a próbálkozót. András (Tállay doktor) szerint a baj szerencsére nem volt olyan nagy. Ekkor már a csapat az éhenhalás szélére sodródott, és a szállásra visszaérve gyorsan helyre is illesztettünk minden mutatót.

Holnap három repülőút vár ránk, és ez az eddigieknél is korábbi, négy órás kelést jelent. Úgyhogy most mindenkinek nyugodalmas jó éjszakát kívánok! :-)

Susu

2006. június 4.

Ma megpróbálok gyors lenni, hogy minél előbb vízszintesbe tudjam magam helyezni, mert nagyon fáj a fejem. A sztori lényege, hogy az edzésen fejbetalált Era bombaerős szélső lövése, aminek a hatását most is erőteljesen érzékelem. Szerencsére a mérkőzésen még nem mutatkoztak olyan jelei, amelyeket ne lehetett volna áthidalni, így nem szabta gátját annak, hogy jó teljesítményt nyújthassak. :-). Ahhoz azonban, hogy a holnapi nap ne legyen annyira rázó, sok alvásra lesz szükségem...

De ne szaladjak ennyire előre! Kezdem azzal, hogy az előző nap az uruguayi csapat a látványával „elintézte” számunkra, hogy ma ne 7-kor – amint a programban szerepelt – hanem 9-kor legyen az ébresztő. :-). Ez nagy-nagy boldogságot okozott nekünk! Miután jól kialudtuk magunkat, egy rövid videóval készültünk, és 12 órakor felkerekedtünk a 15 órás mérkőzésre. Felvetődhet a kérdés, hogy hol az edzés? Az edzők érdekeset találtak ki: az egyórás edzést közvetlenül a mérkőzés előtt, a bemelegítés idejében vezényelték le. Az is ekkor történt... :-)

A mérkőzés krónikájához az tartozik, hogy nyertünk 46-14-re. A mai napon 15-en kaptunk lehetőséget, és élvezhettük testközelből egy újabb dél-amerikai ország kézilabdás számypróbálgatásait. Csáki Vikinek le kellett mondania erről az élményről, mert nyakmerítővel rosszul érezte volna magát a pályán, és tegyük hozzá, érdekes látvány is nyújtott volna. Szegénynek meghúzódott a nyaka az edzésen egy befutás következményeként. Így egy időre hanyagolnia kell a hirtelen nyakmozdulatokat...

Majdnem kihagytam a tegnapi konferenciát ünnepi eseményt, amit a videózás előtt ejtettünk meg. Detti köszöntötte a csapat nevében az első válogatottbeli gólját elérő Tomori Zsuzsát és Orbán Annát, majd Ági kapta meg a mindannyiunk által aláírt argentin zászlót. Ági nagyon aranyosan fogadta, zavarát nehezen tudta leplezni, főleg az után, hogy András ezt szóvá is tette.

A mérkőzés végével a nap még nem fejeződött be. Az estét közös játékkal zártuk, amiben mindenki részt vett - értem ez alatt, hogy aki

Brazília bármilyen feladatkörrel kirepült velünk. Három csoport "versengett", András volt a versenybíró. Első körben braziliai tesztkérdéseken verekedtük át magunkat, aztán számítógépről „Legyen ön is milliomos”-sal szórakoztattuk magunkat. Elég annyi, hogy a lánytársadalom hagyta, hogy a férfiak nyerjenek, hogy átérezzék ők is a siker ízét, amit mi a meccseken zsebelünk be. :-)) Egyébként nagyon ügyesek voltak, és grat nekik, mert elvitték a fődíjat, amiről tudjuk, nem könnyű feladat!

Zárom soraimat és keresek gyorsan egy alvásra alkalmas fekvőalkalmatosságot! :-))

Sziasztok,
Susu

2006. június 3.

A mai napi beszámolómat jó hírrel kezdem. :-) Borbás Rita csomagja – igaz még tegnap – megérkezett, így a csajok által összedobott ruhaneműk helyett, már a saját holmijaiban "parádézhattok" Rita.

A nap meghatározó eseménye a MÉRKŐZÉS volt, és ennek alapján került összeállításra a programunk is. Dél előtt egy rövid videózás, amin az András által összevágott norvégok és a székesfehérvári csarnokban játszott brazilok elleni meccsünket elemeztük. Utána a szálloda környékén „egészségügyi” sétán vettünk részt. Természetesen a közös fényképezkedés sem maradhatott el. A kísértő feladata nem is volt olyan egyszerű: egyrészt a 20 darab fényképezőgéppel való egyensúlyozás jelentett kihívást, másrészt ahhoz, hogy jó kép készüljön, az út közepére kellett kiállniuk – állandó forgalom mellett. Így aztán még nagyobb feltűnést keltettünk.

A délutáni „horp-horp” után indultunk a mérkőzésre. Az argentinok ellen 48:19-et játszottunk, és a meccs kapcsán igazán három dolog emelhető ki:

- 1) Mindenki, aki eljött, játszhatott, és ténylegesen részt vehetett az argentinok legyőzésében.
- 2) A másik örömhír, hogy Triffa Ági most ünnepelhette első felnőtt válogatottságát! Hadd említsem meg azt, amiről még ő sem tud, hogy minden debütáló játékost megajándékoz a csapat, és az ő meglepije is már készülöben van. A terv, hogy holnap az első étkezéskor adjuk át neki – reméljük kellő meglepettséggel. :-) Innen is gratula Áginak!!!
- 3) A harmadik kiemelő, hogy európai játékosként nem sokan mondhatják el, hogy megismerkedhettek az argentin kézilabdával, és ennek a becsben tartása is fontos szempont. Mi már túlvagyunk rajta, de a közeli ismétlésnek kicsi a sansza. Bár ki tudja?

Láttuk a holnapi ellenfelünk brazilok elleni játékát. Nem szeretnék semmit leolní így előjáróban az uruguayi kézilabdaéletről kapcsolatban... Majd holnap küldöm a beszámolót!

Boa Noite! Jó éjt!
Susu

2006. június 2.

Sziasztok!

Ma is sok programmal tűzdelt napunk volt. Egy jókora „lecsóba csapással” kezdtük másfélórás lüktető edzés formájában. Jó hangulatban telt el a gyakorlás, amit csak fokozott a sok versenyfeladat.

Kellemes lefárasztásunk után megérdemelt pihenőnk :-)) tölthettük, ki-ki – választása szerint – az óceán vagy a medence partján. Talán nem is kellene külön említenem, hogy mindenki lent tolongott fürdőruhás felszerelésben a megfelelő napozókrémmel. Egy kis személyeskedés: én nyertem a „Legmagasabb Faktorszámú Krém” versenyt a szerény 50 pluszossal. :-)

A nap kisütött! Ezért merészkedtünk feltételezni, hogy némi színt magunkra tudunk szedni, de ennek egyelőre még kevés jele mutatkozott. Bár a helyi feketékkel nehezen kevernétek engem össze, egyesek véleménye szerint a fehér fallal már nyugodtan versenyre kelhetek. Nem baj, talán javulnak az esélyeim a visszaindulásig. Azért az „ilyen volt” fénykép már elkészült. :-)

Következő kiruccanásunk egy bevásárlóközpontba vezetett, ahol három szint telis-tele volt tűzdelve boltokkal, és mondanom sem kell minden kapható. A nagyon jól felszerelt és nagy választékkal rendelkező üzletéken már érezhető a vb közelsége. „Brasil” feliratú holmi szinte minden boltban kapható. Egyébként is ez a nagy és dicséretes nemzeti önérték egyik leginkább megjelenített formája.

Ma ennyi történt velünk. Az állás még érezteti hatását, napjában többször is felvetődik, hogy otthon most igazából mennyi is az idő. Detti említette még a séta közben, hogy milyen érdekes, itt még június 1., otthon már június 2. van.

Le is ragadok ennél a „filozofikus” gondolatnál, és mindenkinek jó éjt kívánok!

Susu

2006. június 1.

Tállay doki átengedte nekem a gépét, így neki köszönhetően tudok Nektek levelet küldeni. A későbbiekben is az ő segítségére fogok támaszkodni. :-)

Az utazásunk nagyon hosszú és fáradtságos volt, rengeteg holtidővel. Elég csak annyit írnom, hogy 35 óra utazás után foglaltuk el a szálláson a szobákat. Sok érdekességről az utazás öröme – és néhányaknak nem öröme – kívül nem tudok beszámolni. Elindulásunk várakozással teli és jó hangulatban telt. Mindenki arról beszélt, hogy a 20kg-os határ betartása milyen nehézségeket okozott, illetve melyik ruhanemű került az itthon hagyás szomorú sorsára. Rögtön többen voltunk azok, akik azon sajnálkoztunk, hogy a kabátot és a meleg holmikat nem hoztuk magunkkal. Akármilyen hihetetlen, nagyon hideg idő volt. De reményünket fejeztük ki, hogy a napsütötte Braziliában

majd kárpótlást nyerünk a „rövidnadrágos” pakolásunkért.

Londonban hozzátétőlegesen 6 órányi időnk volt a gép indulásáig. Eltöltéséről a vezetőink gondoskodtak, méghozzá egy nagyon finom ebéd elköltésével London belvárosában. Igaz, még így is kevésnek bizonyult az időnk ahhoz, hogy valamilyen nevezetességet meg tudjunk tekinteni. Sebaj, fogunk mi még hazafelé is menni! :-)

Óriási géppel jutottunk át az óceánon, már a beszálláskor látva is tekintélyt parancsoltak a méretei. Ekkor ismételen előjöttek a szokásos kérdés, hogyan is tud a levegőben maradni ez a monstrum. A kérdésen gyorsan átlépve hamarosan már a székeink elfoglalásával tördődtünk. Az öregek nagyon „szerencsésnek” mondhatták magukat, mert olyan helyet kaptak, ahol a lábukat ki tudták nyújtani. Valahol, valamit nagyon jól tudnak! :-) Ja, kik az öregek? Esztike, Detti, Era és Susu...

A következő etap – vagyis leküzdendő feladat – a táskák felnyalabolása és a következő gép megkeresése volt. Sajnos, rossz is történ: Borbás Rita táskája saját életet kezdet élni, és nem érkezett meg a többiekével. Ekkor már nagyon fáradt volt a társaság az egész éjszakai utazás miatt. Voltak, akik végig aludtak, de olyanok is akadtak, akik nem részesültek ilyen kiváltságban. Hozzájött még, hogy Magyarországhoz képest ötórás időeltolódás van.

Némi időpontváltozás és egy másik gép előállítása után, a nem létező sorba szóló jegyeink átíratását is megoldva Sao Paulo-ból máris repültünk a nap utolsó állomása, Florianopolis felé. A szállodába érkezésünk okozta jó érzést csak a zuhany tudta überelni. :-)

A nap további részét a szálloda és szomszédos óceán felfedezése és a bátrak számára a fürdőzés töltötte ki, ami azért nagy szó, mert eszméletlenül hűvös idő fogadott bennünket itt is. A váratlan időjárás különösen az utazótáskáink tartalmát elnézve igen kellemetlen. Most éppen vacsi után vagyunk, alvás előtt és nagyon fáradtan. Ezért zárom is soraimat és András (Tállay doki) engedelmével nemsokára újra küldök beszámolót!

Adéus Amigos,
Susu

Florianópolis

Florianópolis Santa Catarina állam fővárosa. Nevét Floriano Peixotóról, Brazília egykori elnökéről kapta. Korábban Desterrónak hívták a várost, mely az ország déli részén, az Atlanti Óceán partján, 97%-ban a Santa Catarina szigeten fekszik. A szigeten több mint száz strand található!

A külvárosi részeket is beszámítva mintegy 850.000 lakosa van Florianopolisnak. A város leghíresebb szülőtte a teniszező Gustavo Kuerten. Guga háromszor diadalmaskodott a Roland Garros-on, és 44 hétig vezette az ATP világranglistát.

Florianópolis ad otthont június 2. és 4. között a Copa Péetrobras elnevezésű női válogatott tornának, melyen a házigazda brazilok mellett Argentína, Uruguay és Magyarország vesz részt.

(szerk.)

cornexikezilabda.hu